

кракъ, съ другия бръкнала въ кошера и зела най-хубавата пита съ медъ. Рунтавата отъ ядъ не могла да се стърпи.

— Дружно за отбрана! — извикала тя и се хвърлила върху страшния звѣръ, ужилила го право въ окото. Мечката изревала отъ болка и побѣгнала. Въ това време пчеларя, който билъ наблизу, дигналъ кошера и го поставилъ на мѣстото му.

Но горката Рунтава! тя мушнала жилото си въ окото на мечката така дълбоко, че останало тамъ. Клетата веднага отслабнала, паднала на земята въ тревата и незабелязано за винаги заспала. Но, като умираше, не жалѣла ли тя за това, че за да избави кошера пожертвувала себе си? — Не, не жалѣла. Тя за последенъ пжтъ едва избръмчала: „Всички за единъ, единъ за всички“ . . .

